

Rättsfallssamlingen

Mål T-396/11

ultra air GmbH
mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)
(harmoniseringsbyrån)

”Gemenskapsvarumärke — Ogiltighetsförfarande — Gemenskapsordmärket ultrafilter international — Absolut registreringshinder — Artikel 52.1 a i förordning (EG) nr 207/2009 — Rättsmissbruk”

Sammanfattning – Tribunalens dom (andra avdelningen) av den 30 maj 2013

1. *Gemenskapsvarumärke — Avstående, upphävande och ogiltighet — Ansökan om ogiltighetsförklaring — Upptagande till sakprövning — Villkor — Berättigat intresse av att få saken prövad*

(Rådets förordning nr 207/2009, artikel 56.1 a)

2. *Gemenskapsvarumärke — Definition och förvärv av gemenskapsvarumärke — Absoluta registreringshinder — Separat prövning av de olika registreringshindren — Tolkning av registreringshinder mot bakgrund av det allmänintresse som ligger bakom vart och ett av dem*

(Rådets förordning nr 207/2009, artikel 71 b och c)

3. *Gemenskapsvarumärke — Avstående, upphävande och ogiltighet — Ansökan om ogiltighetsförklaring — Upptagande till sakprövning — Rättsmissbruk — Saknar betydelse*

(Rådets förordning nr 207/2009, artiklarna 52.1 a och 56.1 a)

4. *Gemenskapsvarumärke — Överklagande — Talan vid unionsdomstolen — Tribunalens möjlighet att ändra det angripna beslutet — Gränser*

(Rådets förordning nr 207/2009, artikel 65.3)

1. En ansökan om ogiltighetsförklaring enligt artikel 56.1 a i förordning nr 207/2009 om gemenskapsvarumärken görs inte inom ramen för ett domstolsförfarande, utan ett administrativt förfarande.

Det föreskrivs i artikel 56.1 a i förordning nr 207/2009 att en ansökan om ogiltighetsförklaring på grundval av en absolut ogiltighetsgrund kan ges in av fysiska eller juridiska personer och sammanslutningar som företräder tillverkare, producenter, tjänsteproducenter, handelsmän och konsumenter, vilka sammanslutningar har rätt att föra talan inför domstolar och andra myndigheter. Rätten att ansöka om ogiltighetsförklaring på grundval av relativa ogiltighetsgrunder, som regleras i artikel 56.1 b och c i förordningen, är däremot förbehållen vissa bestämda personer som har ett

berättigat intresse av att få saken prövad. Det framgår följaktligen av systematiken i nämnda artikel att lagstiftarens avsikt har varit att begränsa den grupp som har rätt att ansöka om ogiltighetsförklaring i det sistnämnda fallet, men inte i det förstnämnda.

Medan de relativa registreringshindren skyddar intressena hos innehavarna av vissa äldre rättigheter, så är syftet med de absoluta registreringshindren att skydda det allmänintresse som ligger till grund för sistnämnda hinder, vilket är förklaringen till att artikel 56.1 a i förordning nr 207/2009 inte innehåller något krav på att den som ansöker ska visa ett berättigat intresse av att få saken prövad.

(se punkterna 16–18)

2. Se domen.

(se punkt 19)

3. Det administrativa förfarande som föreskrivs i artikel 56.1 a i förordning nr 207/2009 om gemenskapsvarumärken, i förening med artikel 52.1 a i samma förordning, syftar bland annat till att ge harmoniseringsbyrån möjlighet att ompröva giltigheten av en varumärkesregistrering och fatta det beslut som byrån, i förekommande fall, borde ha fattat på eget initiativ enligt artikel 37.1 i förordningen.

Harmoniseringsbyrån ska härvid bedöma huruvida det aktuella varumärket är beskrivande och/eller saknar särskiljningsförmåga. Skälen för att sökanden ansöker om ogiltighetsförklaring eller tidigare agerande från denna sökandes sida påverkar inte omfattningen av den prövning som harmoniseringsbyrån har att utföra vad gäller de allmänintressen som ligger bakom artikel 7.1 b och c och artikel 56.1 a i förordning nr 207/2009. Harmoniseringsbyrån tillämpar nämligen de aktuella bestämmelserna inom ramen för ett ogiltighetsförfarande. Därmed uttalar den sig inte i frågan huruvida varumärkesinnehavarens rätt har företräde framför den rätt som tillkommer den som ansöker om ogiltighetsförklaring, utan kontrollerar endast att varumärkesinnehavarens rätt har tillkommit på ett giltigt sätt utifrån de bestämmelser som föreskriver vilka egenskaper ett varumärke ska ha för att kunna registreras. Mot bakgrund härav kan den som ansöker om ogiltighetsförklaring inte anses göra sig skyldig till ”rättsmissbruk”.

Det faktum att den som ansöker om ogiltighetsförklaring möjligen ger in sin ansökan för att senare kunna förse sina varor med det aktuella kännetecknet är helt i överensstämmelse med det allmänintresse som skyddas genom artikel 7.1 c i förordning nr 207/2009, nämligen att kännetecknet ska vara tillgängligt och kunna användas fritt. Ett sådant förhållande kan således aldrig utgöra rättsmissbruk. Denna bedömning bekräftas i artikel 52.1 i förordning nr 207/2009. Enligt denna artikel kan ett gemenskapsvarumärke även förklaras ogiltigt på grundval av ett genkärsmål i ett mål om varumärkesintrång, vilket förutsätter att svaranden i ett sådant mål kan utverka en ogiltighetsförklaring även om denne har använt det aktuella varumärket och har för avsikt att fortsätta använda det.

(se punkterna 20–22)

4. Se domen.

(se punkt 29)